

JOAQUIM CHANCHO

POLÍPTICS 1975 - 1990

JOAQUIM CHANCHO

NOTES

MUSEU D'ART MODERN
TARRAGONA, 1995

© JOAQUIM CHANCHO

La pintura no és un reflex directe de la realitat. La pintura és una realitat d'ella mateixa.

El pensament és el lligam entre pintura i realitat: la consciència d'allò que veiem, d'allò que fem, d'allò que vivim.

El pensament pictòric no descriu ni interpreta la realitat. Tampoc no s'alimenta dels sentiments ni de les sensacions. Cada vegada que busquem interrelacions des dels sentiments entre pintura i realitat, somriem amb la complicitat d'haver trobat la clau que en obri el pany de la nostra ignorància.

Els sentiments, els estats d'ànim, són manipulables i, alhora fingibles.

Asseguts a una bona taula, podem fruit del sentiment d'una agradable digestió. La necessitat de menjar i beure, la necessitat de satisfer els sentits.

De la mateixa manera, davant un paisatge sentim satisfacció o indiferència.

La pintura ha de renunciar al bon gust i també a la indiferència.

La pintura és com un arbre que neix i creix, que pot fer ombra.

El pintor es contagia sovint de tantes referències que el seu treball es dilueix en temptatives inútils. Sembla que no hi hagi altres alternatives que les de la remor de tot allò que brilla ostentosament.

Hi ha tants paranys, que convé tancar la finestra i mirar endins d'un mateix. Iniciar de nou el camí i situar-nos al centre de la nostra credibilitat.

Trobar la distància necessària. Aïllar-nos de les paraules i dels significats de les coses.

Abdicar de les idees i optar pel dubte que ens confirmi els límits del nostre saber.

Configurar un llenguatge que ens permeti parlar del que som i com som.

L'espai, el límit entre arbre i arbre a la frontera d'un bosc, dibuixa un passeig personal i intransferible.

Quedar-se quiet, prescindint dels altres, és avançar. Tornar a mirar, compartir la mirada amb tu mateix, per desterrar les referències agòniques que s'interposen en el mirall de les nostres decisions.

Recuperar la mirada, l'emoció de la pintura, sense estratègies ni protagonismes.

No voler veure allò que no hi ha.

Contemplar el pas dels dies. Viure en el silenci del temps.

Cada vegada que pretenem justificar-nos, perdem l'oportunitat de quedar-os dempeus, atents al nexxe que enllaça principi i fi.

L'acte de pintar, l'acte de viure, en situa en aquest centre, principi i fi de tots els actes.

Recuperar la memòria, la història que ens pertany, per no quedar-nos orfes.

L'acte de pintar rememora contínuament la nostra història i la història i tradició de la pintura. El pensament és memòria, espai i temps.

Conèixer per trobar l'equilibri. L'absència de tot allò que està present en el mateix instant. Una presència compendi de tots els passats.

Un reciclatge ininterromput que ens situa a la cruïlla del present amb el passat. Per això ja no ens acontentem amb continuar en el passat per veneració no ens n'allunyem per rebel·lia. Comencem la temptativa des del principi, des de la superfície nua. Si pintem és perquè, en aquest sentit, la pintura encara està per fer.

Joaquim Chancho
Març, 1995